

i den Anledning et Forslag, som jeg i det Mindste havde Haab om vilde have ført til, at Toldlagen kunde komme i Fællesudvalg og jeg gik ud fra dengang, som jeg gaar ud fra i Dag, at den eneste mulige Maade, hvorpaa vi kunne naae at faae en Toldrevision, er, naar vi kunne faae denne Sag i et Fællesudvalg. Naar man nu i Dagsordenen siger, at de Betingelser, som ere stillede, ere uacceptable, saa har jeg vel indrømmet Rigtigheden deraf, men jeg kan dog derfor ikke indrømme Rigtigheden af, at man ikke skulde kunne fortsætte Behandlingen her, det er dog vist, at vi virkelig have faaet mange Love fremlagte her, som paa ingen Maade have været saa gode, som vi kunde ønske dem, ja, som endog saa have været meget mangelfulde; men hvad have vi gjort? Vi have ikke af den Grund ved en Dagsorden begravet dem, men vi have taget dem for, vi have søgt at forbedre dem. Jeg skal nævne nogle saa Exempler. Vi fik i Fjor f. Ex. en Lov om en Elbestatning ind. Det var noget Nyt, og Meningerne vare meget delte derom. Men det Forslag tiltalte aldeles ikke Toldudvalget og med megen Moie lavede vi et helt nyt Forslag. Man fandt dengang her ikke Grundlaget acceptabelt, men vi lavede noget helt Nyt alligevel. Vi have fornødig her faaet forelagt en lille Postlov. Den indeholdt den Mærkelighed, at man vilde have, at det danske Postvæsens Ansvar for Bærdiforsendelser ud over Grændsen skulde ophøre ved Grændsen, til Trods for, at det ligefrem stred imod den internationale Konvention. Jeg forstaaer ikke Andet, end at det maa have beroet paa en ren Forglemmelse, men vist er det, at det var en meget væsentlig Feil. Denne Feil blev paapeget her, den blev ogsaa rettet, og man kom netop til det modsatte Resultat, som kom ind i Loven, nemlig at Postvæsenet havde Ansvaret i Overensstemmelse med den internationale Konvention. Men vi afviste ikke dette Forslag paa Grund af denne store Mangel, vi behandlede det og vi forandrede det (Suel. Det var et Regjeringsforslag!). Det var et Regjeringsforslag, bliver der sagt. Jeg tillader mig at tro, at hvor som helst et Lovforslag kommer fra, om det kommer fra Regjeringen, fra Landstinget til Folkethinget eller fra Folkethinget til Landstinget, bør det behandles under samme Forhold, det vil sige, man bør se paa Sagen og aldeles ikke tage noget Hensyn til, hvorfra det kommer. Det er et Hensyn og ikke et Hovedhensyn. Jeg skal dernæst henvise til Finantsloven, som vi sidst fik herover. For mit Vedkommende vil jeg udtale, at jeg fandt, at det var — det er maaske et stærkt Udtryk, men jeg tror, det er Sandhed — en lurvet Fi-

nantslov i alle Retninger, og dengang sagde vi dog Ja til den her. Ja, havde vi behøvet at sige Ja til den? Jeg tror det ikke. Jeg tror — det er min Mening — at det havde været paa rette Sted, om vi da havde tilbagevist en saadan Lov ved en motiveret Dagsorden, og vi kunde have gjort det, thi vi havde jo samtidig foreliggende et Forslag til en midlertidig Finantslov, den kunde vi dog have regjeret med. Men der ligger endnu et Exempel for, som i Grunden passer saa godt paa de nærværende Forhold, og det er netop Forhandlingerne med Spanien om Traktaten. Da dette Forslag kom fra Spanien, betragtede vor Regjering det som aldeles uacceptabelt, man vilde ikke engang gaa ind paa det i Principet, man fandt det urigtigt. Ja, jeg skal indrømme, at der var al Grund til at tænke noget over den Sag, da det var et helt nyt Princip, som kom ind. Men hvad skete? Efterhaanden faae man, at alle andre gik ind derpaa, endog saa en Stormagt som Tyskland, og efterhaanden tiltrøds for den Modvillie, Regjeringen havde haft, kom den til det Resultat: Der er ikke Andet for, Du maa gaa ind paa dette urimelige Princip. Jeg kalder det urimeligt, thi det er det absolut, og jeg tror heller ikke, at det hele Princip vil kunne holde sig i Længden, thi der er Ingen, der i Længden vil have Fordel deraf, det vil man snart komme til at indse. Man accepterede altsaa Noget, hvorefter man sagde: Det er et daarligt, endog et forkasteligt Grundlag, men vil Du have en Traktat, er Du nødt til at gaa ind paa Grundlaget, saa slet det er, — og man gik ogsaa ind paa det. Dette Bud, der kom fra Spanien, var i Grunden ogsaa en Slags Sammentobling; thi det var ikke som en almindelig Handels- og Søfartstraktat, der kun ligefrem talte om, hvorledes Søfarten skulde ordnes, hvorledes man skulde behandles som den mest Begunstigede osv. Nei, der var udtrykkelig sat Toldsatser, som man skulde gaa ind paa, med andre Ord, den spanske Toldtarif var altsaa paa en vis Maade koblet til dette Forslag. Det er altsaa noget Vignende, som vi nu her har med Folkethinget, der sammenkobler disse to Ting, Handelsstraktaten og Toldloven. Jeg skal ganske vist udtale, at jeg vilde inderlig have ønsket, at man havde ladet været med at sammenkoble disse to Ting, og jeg skal udtale, at jeg ikke finder nogen særlig Grund dertil, men jeg hører nu til disse praktiske Mennesker, der tage Forholdene, som de engang ere. Ligesom man ikke kunde tvinge Spanien bort fra dets Anskuelse, at Principet, som det nu vil gennemføre, er rigtigt, saaledes tilstaaer jeg aabent,